

Punken met open meapparatuur

Toetsenist Nico Brandsen werkte onder meer met Kane, Jan Akkerman en Ilse DeLange en alweer 25 jaar met Angela Groothuizen. Samen met drummer, collega en vriend Ton Dijkman begon hij rhythm & soul-duo Vintage Future. Toen zangeres Mell zich aansloot, kreeg de band focus: er moest een album komen. Nico en Ton klaarden deze bijzondere klus als producers.

door **André Dodde**
foto's **Henk Veenstra**
redactie@interface.nl

In zijn woning in een strakke nieuwbouwwijk in het Amsterdamse IJburg heeft Nico Brandsen een studio van pak hem beet vier bij vijf meter ingericht. Daarbinnen is de inrichting allerm minst strak. Als om de bandnaam Vintage Future kracht bij te zetten, staan een oude Hammond A-100 toonwielorgel en een spiksplinternieuwe digitale Hammond XK-5 tegenover elkaar met daartussen een bureau met een monitor, outboard-appatuur en een stapeltje studiomonitors. Uit een wandkast puilen een Hohner Clavinet D6, een Juno-60 en een Prophet 5 en er staat zowaar een Optigan 'orgeltje'. De ruimte waar je de trapkast zou verwachten, is afgetimmerd en doet dienst als iso-kabinet voor een Leslie 145, Leslie 760 en een Fender

Vibrasonic reverb die hier kant en klaar gemiked klaar staan. Nico's studio is een sfeervolle en lekker rommelige ruimte waarvan je meteen zin krijgt om muziek te gaan maken.

Waanzinnig

'Ton Dijkman en ik zijn Vintage Future begonnen omdat we tussen al het drukke werk door, weer zin hadden om, net als vroeger, samen puur voor de lol muziek te maken. Op een gegeven moment liet Ton mij een Youtube-filmpje van een jonge zangeres zien, en ik was meteen verkocht. Wat een waanzinnige stem! Ze deed aan *The Voice* mee en had een single gemaakt met Douwe Bob, maar toen daar niet veel mee gebeurde en zij vrij kwam, heeft Ton haar gevraagd met ons mee te doen. Zij was toen 21, dus dat is nogal een leeftijdsverschil, maar daar hebben we nooit iets van gemerkt als we

samen muziek maken. Al tijdens onze eerste sessie samen hebben we het nummer *Call My Name* opgenomen. Ton en ik zijn routiniers in de studio, maar het was ongelooflijk dat zij dat nummer meteen zo overtuigend kon zingen.'

Bandrecorder

Mell & Vintage Future was geboren en het idee een heel album te maken niet snel daarna. Dit zou grotendeels moeten gebeuren in de thuisstudio van Nico. 'We hebben in Ton z'n studio alle drums opgenomen en van vier nummers ook de zang. Maar in mijn studio heeft Mell de meeste nummers ingezongen, heb ik alle bassen en keyboards ingespeeld en hebben we het album gemixt. Van huis uit ben ik Hammond-speler en geen producer, maar ik heb mijn hele leven al lopen 'punkten' met opnameapparatuur. Dit album heb ik volledig in

Pro Tools gedaan. Veel producers gebruiken dat als een soort instrument, maar voor mij is het toch vooral een soort bandrecorder. We editen natuurlijk weleens, maar in essentie gaat het erom ons spel vast te leggen. Voor onze muziek is het juist fijn als het af en toe een beetje trekt, schuurt en duwt. De bounce in de muziek en de leadvocal: dat is de kern van Vintage Future. De drums en leadvocal staan dus meestal vrij hard, en al het andere is sfeer.'

Drums

Aan het mixen van de drums zouden we zonder enige moeite een apart artikel kunnen wijden, maar in de aanpak van Nico springen enkele trucs eruit. 'De drums hebben we bij Ton, dus met de allerbeste spullen, opgenomen. Tijdens het mixen hebben we de drums puur willen houden. Alleen >>

minimale compressie van Pultech op de kick, en op de drumbus de Neve 88rs en wat eq. Op een extra spoor hebben we een Yamaha Subkick opgenomen (trommelvormige speaker die je direct voor de bassdrum hangt, en die functioneert als mic voor lage frequenties), en die heel rigoureuze ge-eq'd, zodat alleen de warmte overbleef. De downbeat van de kickdrum heb ik soms gereamp. Die krijgt daarvoor wat meer nadruk dan de andere kicks, en dat versterkt de bounce.

'Het originele geluid van de snare is hier en daar een beetje opgefrist met de bekende Neve 1081 van UAD. Hij kreeg nog extra excitement door compressie van een distressor. Verder is er een spoor waarop de ring van de snare benadrukt wordt. De reverb op de drums is minimaal, maar ik gebruik praktisch op alles, ook op de zang, de UAD EMT 140 plate reverb. Dat is mijn favoriete galm. Die werkt altijd. In het nummer *Call My Name* heb ik op een extra spoor de snare door een krankzinnige gate gehaald. Daardoor gaat hij haast klinken als een reverb. In het tweede refrein wordt die erbij gemixt, om het geheel iets extra's te geven.'

Achterlijk simpel

De bezetting van *Vintage Future* is met toetsen en drums niet bepaald conventioneel voor dit soort muziek. Nico neemt alle baspartijen voor zijn rekening op zijn Hammond, of op zijn vintage Hohner Bass 3 keyboard. Een opzet die min of meer toevallig is ontstaan. 'We hadden een bassist gevraagd een partij in te spelen, maar omdat zijn input lang op zich liet wachten, heb ik het voor de vibe zelf maar op toetsen gedaan. Mijn insteek was niet om een interessante baspartij toe te voegen, maar gewoon om het nummer body in het laag te geven. Mijn baspartij op *Call My Name* bijvoorbeeld, is dus achterlijk simpel. Maar toch bleek dat beter te werken dan de veel 'betere' basgitaarpartij die we later alsnog kregen. Die partij was misschien beter, maar hij was niet beter voor het liedje. Mijn simpele partij gaf de drums lekker veel ruimte. En dat werkt heel goed voor onze muziek.'

Uit de sessie stappen

'Onze sound is leeg, puur en open, maar stiekem zitten er best veel gave dingetjes in verstopt. Behalve Wurliitzer, Hammond en mijn Hohner Bass 3, gebruik ik op het album allerlei maffe geluidjes, zoals samples, gekke delays en synths om het afwisselend te houden. Als je goed luistert, zitten er in prak-

tisch elk nummer totaal weirde sounds verstopt. Een goede manier om hiervoor inspiratie te krijgen, is uit de sessie te stappen. Dan stop ik met Pro Tools en ga ik bijvoorbeeld in Ableton lekker vrij klooiën met synths en effecten. In een andere daw, met een andere controller en een andere workflow, laat je je mentale gerichtheid op het liedje waaraan je werkt los. Dan kom je tot dingen die je anders nooit zou gemaakt zou hebben. Gewoon lekker spacen. Soms denk ik: *What the fuck heb ik nu gedaan?! Maar het klinkt wel lekker!*

'Als organist heb ik de neiging nogal wild te keer te gaan, maar in Pro Tools is dat meestal niet nodig. Nuances werken beter. Dat heb ik tijdens het maken van dit album geleerd. Natuurlijk zijn onze mixen niet zo goed als die van echte professionals, maar dat geeft niet; ze hebben het karakter dat bij onze muziek past. Bij twee nummers groeide de mix me boven het hoofd, dus die hebben we uitbesteed. Je hoort meteen dat het karakter anders is. Vanaf het begin hebben we trouwens hulp gehad van producer Hans Weekhout. Hij gaf commentaar op de mixen en dat heeft ons enorm geholpen. Als DIY-mixer heb je gewoon feedback van een autoriteit nodig.'

Nasty randje

'Tussen al ons andere werk door hebben we dit album over een periode van vier jaar gemaakt. Elk vrij uurtje was ik er mee bezig. Mijn vriendin kan de nummers al drie jaar meezingen, haha! Toen ik eindelijk dacht dat het klaar was, kwamen we erachter dat er in het gebied rond de 4,8kHz iets niet klopte. In de *twang* van Mell's stem zat een nasty randje. Daardoor kon je de muziek eigenlijk niet hard zetten. Het was niet mogelijk dit bij het masteren eruit te halen. Dan tast je de zang en de ambiance van de drums aan. De enige oplossing was de mixen overnieuw te doen. Daar was ik bepaald niet blij mee, maar er zat niets anders op. Daarna hebben we het album opnieuw laten masteren door Steve Berson van Total Sonic Media, een bedrijf in Austin Texas. En toen, eindelijk, was het in één keer goed!

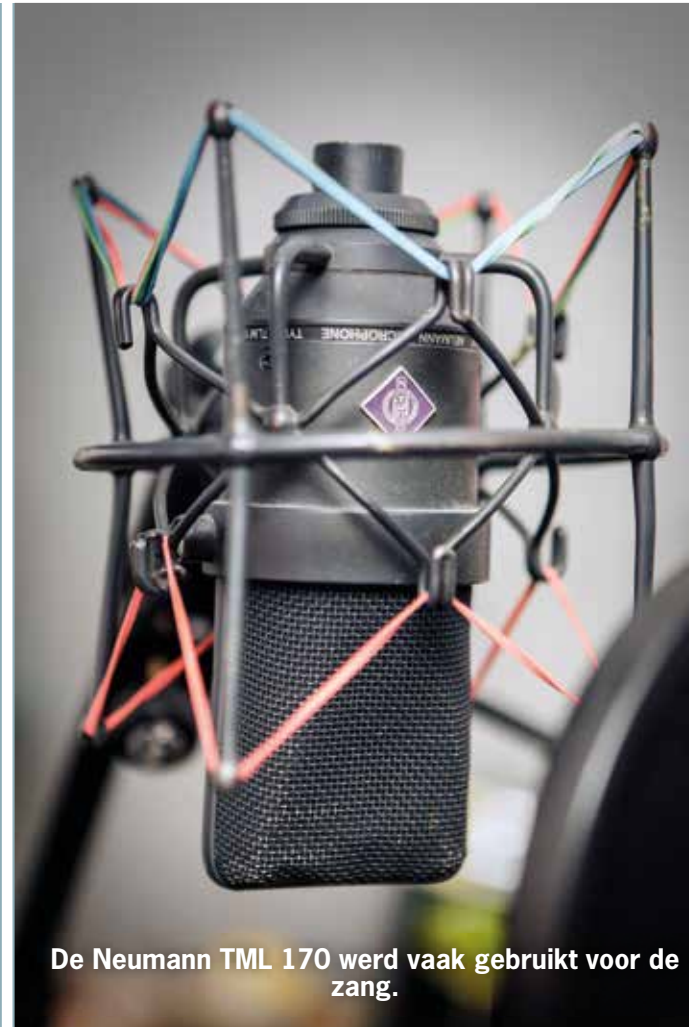
'Hiervan heb ik geleerd dat je er pas bent als een album echt helemaal klaar is. Er kan zo veel mis gaan. Het grote voordeel van onze DIY-aanpak is dat je met veel plezier en op je eigen voorwaarden de grenzen kunt opzoeken en verleggen. Het grote nadeel is dat je het allemaal zelf moet doen! Het maken van dit album was een lange weg, maar erg de moeite waard. We hebben precies de plaat gemaakt die

Favoriete gear

Toen eenmaal besloten was dat Nico en Ton het titelloze album van Mell & Vintage Future in Nico's thuisstudio zouden afmischen, heeft Nico flink geïnvesteerd.

'In the box heb ik een grote stap gezet door over te gaan op Universal Audio UAD plug-ins. Die zijn echt speciaal. Dat is gewoon topkwaliteit. De Teletronix LA 2-leveler, de EMT 140-plate reverb en de Neve 1073 gebruik ik heel veel. Op de drumbus heb ik standaard de Neve channelstrip 88 Rs staan. Verder kon ik aan de voorkant, waar het signaal binnenkomt, het verschil maken. De twee GTQC preamps van Aurora Audio zijn superbelangrijk. De meeste signalen gaan via deze preamps naar binnen. Het zijn eigenlijk een soort channelstrips met een preamp, een simpele maar enorm doeltreffende eq en een compressor.

'De Crane Song Hedd 192 clock en ad/da-converter is fantastisch om je sound te kleuren. Je kunt kiezen voor tape, pentode en triode. Grofweg staat dat gelijk aan warmte, crunch en hoog. De Crane Song staat altijd op een eindmix met een beetje tapeverzadiging. Dat maakt een digitale opname zoveel warmer!'

De Neumann TML 170 werd vaak gebruikt voor de zang.

Het hart van Nico's studio: de Crane Song converter en de Aurora Audio GTQC preamps geven kleur aan opnamen.

De custom schakelkast die JP Exalto bouwde.

De leadzang ging standaard door deze vintage WSW compressor.

'Voor onze muziek is het fijn als het af en toe een beetje trekt, schuurt en duwt'

'Als je goed luistert, zitten er in praktisch elk nummer totaal weirde sounds verstopt'

we voor ogen hadden. Dat hebben we maar mooi wel geflikt!

Gigantische warmte

'Mell heeft het album ingezongen met een Neumann TLM 170 en een Neumann Gefell. Dat is een professionele standaard. Ook heeft Ton zijn zeldzame oude WSW compressor meegebracht. WSW is de voorloper van Siemens. Als je hem op bypass zet, maar het signaal er wel doorheen haalt, dan klinkt het onmiddellijk analogoog met een gigantische warmte. De leadzang is hier praktisch altijd doorheen gegaan.

'Ik gebruik PMC monitors met een Bryston versterker, actieve JBL's en Realistic Minimus met een Quad versterker. PMC/Bryston is een soort hoogwaardige standaard die erg prettig

klinkt zonder al te veel te kleuren, dus eerlijk met toch wat vibe. De JBL's zijn puur voor een *change of atmosphere*. Als je veel uren maakt, moet je gewoon af en toe even iet anders horen.

Realistic Minimus/Quad is een soort Auratone afluistering met nauwelijks laag en weinig echt hoog. Als het hierop goed klinkt, ben je lekker bezig!

Signaalpad

'Mijn beste investering is misschien wel geweest dat ik de ruimte akoestisch heb laten behandelen door René Dalderop van Studio Guys. En dat JP Exalto van Studio Zeezicht – die helaas overleden is – als een van zijn laatste klussen voor mij een kast heeft gebouwd waarmee ik mijn signaalpad kan schakelen. Een van de meest

vervelende dingen in een studio is dat je steeds alles moet ompluggen. Met deze kast hoef ik dat niet meer handmatig te doen. Nu kan ik met een

draai aan de knop kiezen voor een ander signaalpad of microfoonopstelling. Dat maakt een enorm verschil voor de workflow!' ■

Tip van de prof

'Het album *No Surrender* van Kane heb ik medegeproduceerd. Toen zat ik vaak in de control room met technicus Neil Dorfsman. Neil is echt een hele grote jongen die gewerkt heeft met mensen als Sting en Dire Straits. Tijdens het inzingen zag ik hem steeds aan de input van de compressor draaien. De zachte passages draaide hij harder en de harde zachter. Zo hield hij de druk erop en maakte hij maximaal gebruik van het signaalpad. Die truc heb ik van hem overgenomen. Als Mell aan het inzingen was, bediende ik ook steeds met één hand de input. Daarmee krijg je echt een beter zanggeluid. Een gouden tip!